

(Σημειώσεις ενός φυλακισμένου).

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LUC MOIDREY

Θυμάσαι; Κι' εγώ ήμουν ένα πλούσιο άρχοντάκι... Θυμάμαι καλά... 'Εκείνη μ' άκουγε τρέμοντας όλη. Και ύστερα ψιθύρισε: —Ναι, "Ήσουν ένα όμορφο, πλούσιο άρχοντάκι... Ναι... Κι' εγώ σ' άγαπούσα... Σ' άγαπούσα

Τη σκότωση!... Τό αμα της έτρεξε ζεστό πάνω στα χέρια μου, ζεστό και πορφυρό. Τη σκότωση!... Είπε τώρα ένα πτώμα. Τό σώμα της πού ήταν γεμάτο ζωή, λιώνει τώρα μέσα στον τάφο. Τό σώμα της τό λαχταριστό... Κι' εγώ;... Λιώνω ζωντανός μέσα στη φυλακή!... Τη σκότωση!... Τη σκότωση ενώ την άγαπούσα. Μά και τη μισούσα. Ναι... Θυμάμαι... Την είδα για πρώτη φορά σ' ένα χορό... 'Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά μόλις την αντίκρισα. 'Ήταν αλήθεια πολύ όμορφη. Τά μαλλάκια της ήσαν μαύρα και λαμπερά σαν έβενος και τά μάτια της έμοιάζαν με μαύρα ζωντανά μαργαριτάρια. Ναι, τό δέμα της ήταν σαν λευκό πέταλλο ρόδου και τό στόμα της έμοιαζε με φιλογερό γαρύφαλο...

Μά μήπως ήσαν τά μόνα μαύρα μαλλάκια και μάτια πού είδα στη ζωή μου; Μήπως δεν έχω γνωρίσει κι' άλλες γυναίκες με τόσο λευκό δέμα και τόσο ζόκινο στόμα; 'Αλλ' αυτή ή γυναίκα με τράβηξε έτσι άκατακίητα, μόλις την αντίκρισα, σαν να την ήξερα από καρδιά. 'Υστερα, όταν γνωριστήκαμε, κι' εκείνη μου έλεγε τά ίδια. Κι' εγώ της είχα κάνει μεγάλη έντύπωση μόλις με είδε. "Ήμαστε δύο ψυχές πλισμένες ή μια για την άλλη... Την άγαπούσα τρελλά και μ' άγαπούσε παράρωρα. "Α, ναι, μ' άγαπούσε πολύ ή φτωχή... Ποτέ δεν έλαψε να μ' αγαπά. Ποτέ... Τά λόγια μου αυτά θά φανούν σαν παραμιλητά τρελλού σ' όποιον τύχει και τό διαβάσει. Κι' όμως... "Αν διαβάσει και παρακάτω, θά καταλάβη ίσως... Την άγαπούσα λοιπόν... Μά ήταν παράξενο πώς έννοιωθα μέσα μου γι' αυτήν και κάτι σαν μίσος.

Ναι, πολλές φορές, έκει πού την άγκάλιαζα και τη φιλούσα, μου έρχόταν έτσι να την πνίξω. 'Εκείνη μου έλεγε: —Ξέρεις, αγαπημένε μου, νοιώθω πώς δεν σ' αγαπώ για πρώτη φορά. Ναι... Θυμάμαι... Σ' έχω αγαπήσει πολύ κι' άλλοτε, σε μια άλλη ζωή. Δεν τό θυμάσαι έσύ;

—Κι' εγώ νοιώθω, της έλεγα, σαν να σε ήξερα κι' άλλοτε. Μά δεν θυμάμαι άν σ' άγαπούσα...

Κι' έλεγα με τό νού μου: «Μου φαίνεται πώς άλλοτε σε μισούσα».

Μά δεν τολμούσα να τό πω και στην ίδια.

Και περνούσε ό καρός, περνούσε ή ζωή μας, με φίλια, με χάδια, με όνειρα γλυκά... 'Εκείνη ήταν τόσο εύτυχιμένη, τέλεια εύτυχιμένη.

'Εγώ όμως; Είπε παράξενο. Δεν ήμουν εύτυχιμένος όσο ήταν εκείνη εύτυχιμένη.

'Εννοιωθα πάντα μέσα μου τό παράδοξο εκείνο συναίσθημα, ένα άλλοκοτο μίσος ανάμικτο με την αγάπη μου. Προσπαθούσα να καταλάβω γιατί, ενώ την άγαπούσα τόσο, τη μισούσα συγχρόνως θανάσιμα, μά δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτα.

Και μία βραδιά... "Α, Θεέ μου!... Τί φριχτή άποκάλυψη. Μία βραδιά... Είδα, κατάλαβα...

'Αξεχαστη στιγμή. Καθόμιον κοντά της, πούλι κοντά της. Με ζήτησε άχόρταγα με τά μαύρα λαμπερά της μάτια και την κίτταξα κι' εγώ...

Δεν ύπόρχει μεγαλύτερη ήδονή άπ' αυτή πού νοιώθουν δύο έρωτευμένοι όταν σμίγουν ή ψυχές τους μέσα από τά μάτια τους, σ' ένα παθητικό άλληλοκτύπημα.

Ροφούσα την ψυχή της μέσα από τά μάτια της κι' εκείνη έβλεπε τη δική μου ψυχή από τά δικά μου μάτια.

Δεν μιλούσαμε, ούτε φιλούμαστε καν. Είπε στιγμές πού τά βλέμματα άντικαθιστούν τά λόγια και τά φίλια, τόσο πού μαγικά, τόσο πού μεθυστικά!... "Όταν έξαρνα... Θεέ μου!... Τί φριχτή άναγνώρισις, τί τρομερή άποκάλυψη!...

Την άναγνώρισα καλά. Θυμήθηκα πούά έίπε... "Μαρίνα, Μαρίνα! φώναζα άποκαρινόμενος με φριχή από κοντά της.

'Εκείνη άνασχημάθηκε τρομαγμένη.

—Πούά έίπε αυτή ή Μαρίνα; έίπε. Πουάν φωνάζεις έτσι; 'Εμένα με λέγνε Λευκή.

τρελλά... Μά εσύ δεν μ' αγαπούσες. —Ναι, ναι, έξακολούθησα εγώ. 'Αγαπούσα μίαν άλλη. Τη Ζόρκα. Τη χορεύτρια. Τη θυμάσαι; —Τη θυμάμαι, έίπε ή Λευκή, άνοίγοντας έντρομη τά μάτια της. Τη θυμάμαι... Μάρκο. —Ναι... Καλά με είπες Μάρκο. 'Ετσι με λέγαν τότε... "Όχι 'Ερρίκο, όπως τώρα. Με λέγαν Μάρκο... "Α, τώρα καταλαβαίνω... —Σ' άγαπούσα, σ' άγαπούσα, χρυσέ μου. —Ναι, κι' εγώ άγαπούσα τη Ζόρκα. 'Αλλά πές μου, τί μου την έκανες; Τί μου την έκανες, κακούργα; —Τη σκότωση! Τη σκότωση! —Ναι... Θυμάμαι... Μου τη σκότωσης, Φόνισσα!... Τη σκότωσης μ' ένα μαχαίρι... Της τό έμπηξες στην καρδιά. Μία νόχτα... Τη στιγμή πού πήγαινε από τη σκηνή στα παρασκήνια. 'Επσεε κάτω νεκρή άμέσως. Κι' εγώ ύστερα έπεσα άπελευσμένος, θρηνηώντας, επάνω της... Κακούργα!... Παρμιόνωφες και τη σκότωσης... Τώρα κι' εγώ θά σκοτώσω έσένα. —'Ελεος, έλεος!... φώναζε ή Λευκή προσπαθώντας να ξεφύγει. Μά εγώ όρμησα και την κράτησα. Και της βύθησα στην καρδιά ένα μικρό μετερό μαχαίρι, ένα δαιμονικό χρυσό μαχαίρι, πού ήταν άκουμπισμένο σ' ένα τραπέζι εκεί κοντά μου.

Κι' ή Λευκή, πού ήταν άλλοτε ή Μαρίνα, πέθανε άμέσως, χτυπημένη κατάκαρδα, όπως ή Ζόρκα, χρόνια και χρόνια πριν...

'Εκδιχθήκα τον θάνατο της Ζόρκας.

'Αλλά και πόνεσα πολύ. Γιατί την άγαπούσα τη φτωχή τη Λευκή. Την άγαπούσα άν και τη μισούσα. Δεν ήξερα τόσο καιρό γιατί τη μισώ. Τό κατάλαβα έξαρνα. Τά θυμήθηκα όλα έξαρνα. Και τη σκότωση!... Και τώρα; Λιώνει μέσα στον τάφο τό σώμα της τό λαχταριστό. Κι' εγώ λιώνω ζωντανός μέσα στη φυλακή.

Παράδοθηκα άμέσως στις άρχές. Στο δικαστήριο τά έξομολογήθηκα όλα. Με πήραν για τρελλό, κι' άλλοι πάλι είπαν ότι προσποιούμαι τον τρελλό. Μ' έφεύσαν στη φυλακή. Κι' όμως... Είμαι τόσο βέβαιος ότι δεν είμαι ούτε τρελλός, ούτε κακούργος.

Τά θυμάμαι όλα τόσο καλά... (* Έπειτα από δύο μήνες).

Καλό τό έλεγα ότι δεν είμαι ούτε κακούργος, ούτε τρελλός. Σκότωση γιατί θυμήθηκα... 'Ενας από τους δικαστές, ό όποιος πιστεύει στον πνευματισμό, έρωήνησε στη Ρουμανία στην πόλι πού άναφερα. Κι' άνακάλυψε ότι πού σαφανταλέτε έτών ζούσε εκεί κάποιος Βοσβόδας Μάρκος, πού άγαπούσε μία χορεύτρια Ζόρκα. Και τού τη σκότωση από αντίζηλια κάποια νέα γυναίκα πού τη λέγανε Μαρίνα. Τη σκότωση μ' ένα μαχαίρι, στα παρασκήνια...

"Όλοι έμειναν κατόπλητοι από αυτή την άνακάλυψη. Και τώρα θέλουν να με κηρύξουν άθωο να να με βγάλουν άπ' τη φυλακή. Ναι, λένε ότι δεν φταίω, ότι τό ύποσυνειδητό μου ένήργησε. Μά και να βγω από τη φυλακή, θά είμαι τόσο δυστυχισμένος... Δεν θά μπορέσω ποτέ, ποτέ μου πού να χαρώ άληθινά.

Θά νοιώθω πάντα στα χέρια μου τό ζεστό της αίμα... Θεέ μου, γιατί νά ξαναθυμηθώ; Γιατί νά ξαναθυμηθώ;...

Ροφούσα την ψυχή της μέσα από τά μάτια της κι' εκείνη έβλεπε τη δική μου ψυχή από τά δικά μου μάτια.

Δεν μιλούσαμε, ούτε φιλούμαστε καν. Είπε στιγμές πού τά βλέμματα άντικαθιστούν τά λόγια και τά φίλια, τόσο πού μαγικά, τόσο πού μεθυστικά!... "Όταν έξαρνα... Θεέ μου!... Τί φριχτή άναγνώρισις, τί τρομερή άποκάλυψη!...

Την άναγνώρισα καλά. Θυμήθηκα πούά έίπε... "Μαρίνα, Μαρίνα! φώναζα άποκαρινόμενος με φριχή από κοντά της.

'Εκείνη άνασχημάθηκε τρομαγμένη.

—Πούά έίπε αυτή ή Μαρίνα; έίπε. Πουάν φωνάζεις έτσι; 'Εμένα με λέγνε Λευκή.

—"Όχι... "Όχι, ούφωαξα. Είσα ή Μαρίνα, ή Μαρίνα... Θυμάμαι... "Αλλάτε λεγώσουν Μαρίνα κι' όχι Λευκή. "Ήσουν Ρουμανίδα.

Ροφούσα την ψυχή της μέσα από τά μάτια της...

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Δυό πράγματα δεν μπορούμε να κιντάξουμε κατάματα: τον ήλιο και τον θάνατο. —'Ο μορφός πού σπλάινει, φαίνεται σοφός. —Νά μη χρωστάς σε πλούσιο, να νη δανείζης σε φτωχό. —'Ο καλός λόγος και λίγα έξοδα έχει και πολύ άξίζει. —Τίμα τον καλό να σε τιμήση, τίμα τον κακό να νη σε άτιμώση. —'Όποιος δεν έχει μέλι στο ποναλάι, άς έχει στο στόμα.